

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. szeptember 28.*¹

A T-310/00. sz. ügyben,

az **MCI, Inc.** korábban MCI WorldCom, Inc., majd WorldCom, Inc. (székhelye: Ashburn, Virginia [Amerikai Egyesült Államok], (képviselik kezdetben: K. Lasok QC, J.-Y. Art és B. Hartnett ügyvédek, később: K. Lasok, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek,

támogatja:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: W.-D. Plessing és B. Muttelsee-Schön, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: P. Oliver, P. Hellström és L. Pignataro, később: P. Oliver és P. Hellström, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: N. Khan barrister, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

¹ * Az eljárás nyelve: angol.

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és F. Million, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetetlennek nyilvánító, 2000. június 28-i 2003/790/EK bizottsági határozat (COMP/M.1741 MCI WorldCom/Sprint ügy) (HL 2003. L 300., 1. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és N. J. Forwood bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli eljárásra, és a 2004. március 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás és a Bizottság előtti eljárás

- ¹ Az MCI, Inc., korábban MCI WorldCom, Inc., majd WorldCom, Inc. (a továbbiakban: WorldCom) és a Sprint Corp. (a továbbiakban: Sprint) két világméretű telekommunikációs vállalkozás, amelyek székhelye az Amerikai Egyesült Államokban található. 1999-ben a WorldCom teljes világméretű forgalma körülbelül 37 milliárd amerikai dollár (USD), a Sprint forgalma pedig 17 milliárd dollár volt. Nem sokkal ezelőttig a Sprint európai tevékenységeit teljesen vagy nagymértékben a Global One-on, a Deutsche Telekommal és France Télécommal 1995-ben közösen alapított közös vállalkozáson keresztül végezte.
- ² 1999. október 4-én a WorldCom és a Sprint összeolvadási megállapodást és tervet írt alá, amely a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet (HL L 395., 1. o., helyesbítve a HL 1990. L 257., 13. oldalon; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.; amelyet azóta a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet [HL L 24., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.] hatályon kívül helyezett) 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmében vállalkozások összefonódásának minősült. Ezen összefonódást a Sprint és a WorldCom részvényeinek eredetileg 127 milliárd USD összegben meghatározott értékű cseréjével kellett megvalósítani.

- 3 A WorldCom és a Sprint 1999. október 20-i, 26-i és 28-i levelében tájékoztatta a Bizottságot e megállapodásról, az utóbbi elé tárva azon indokokat, amelyek miatt úgy ítélték meg, hogy a 4064/89 rendelet 1. cikkének értelmében a kérdéses jogügylet nem közösségi léptékű, és emiatt e rendelet értelmében nem kötelesek bejelenteni a jogügyletet. Többek között arra hivatkoztak, hogy mivel a Sprint a WorldCommal szemben szerződéses kötelezettséget vállalt arra, hogy az összefonódás létrejötte előtt megszűnteti részesedését a Global One-ban, a 4064/89 rendelet 5. cikkének értelmében a Sprint által a Közösség területén megvalósított teljes forgalom számításánál nem kell beszámítani a Global One forgalmát.

- 4 1999. október 29-én a Bizottság megkérdőjelezte ezt az álláspontot, és értesítette az érdekelteket, hogy figyelembe kell vennie a Sprintnek a Global One forgalmában fennálló részesedését, amely azon következtetéshez vezetett, hogy a tervezett ügylet közösségi léptékű. A Bizottság arra hivatkozott, hogy az annak meghatározásához szükséges számítást, vajon az összefonódás közösségi léptékű-e, az összeolvadási megállapodás aláírásának napján, és annak a tényleges helyzetnek a tekintetében kell elvégezni, amely ezen a napon fennállt vagy legkésőbb azon napon, amikor a bejelentési kötelezettség keletkezett. Álláspontja szerint bizonyos tevékenységekhez fűződő forgalom csak akkor vonható le, amennyiben a bejelentett megállapodás tartalmazza az e tevékenységek befejezését rögzítő felfüggesztő feltételt, vagy amennyiben az elszámolások lezárása és az összeolvadásról szóló végleges megállapodás aláírásának időpontja között e tevékenységeket átruházták. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet állt fenn.

- 5 A WorldCom és a Sprint (a továbbiakban: a bejelentő felek) a Bizottsághoz 2000. január 11-én érkezett beadványukkal (a továbbiakban: a bejelentés) a 4064/89 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően együttesen bejelentették összefonódási tervüket a Bizottságnak „a feleknek a Sprint a Global One forgalmához való hozzájárulására vonatkozó hatásköri kérdéseivel kapcsolatos álláspontjának sérelme nélkül”.

- 6 2000. január 21-én a Sprint hivatalos megállapodást kötött a Deutsche Telekommal és a France Télécommal, amelynek értelmében kivonult a Global One-ból.

- 7 2000. február 2-án a bejelentő felek értesítették a Bizottságot e megállapodásról, és a 4064/89 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének értelmében olyan kötelezettségvállalást javasoltak, amelynek értelmében a Sprintnek indokolatlan késedelem nélkül ténylegesen ki kell vonulnia a Global One-ból, és időközben semmilyen formában nem vehet részt a Global One mindennapos igazgatásában. A bejelentő felek a Bizottsághoz címzett 2000. február 10-i beadványukban kifejtették álláspontjukat arról, hogy a Sprintnek a Global One-ból történő kivonulása milyen hatást tesz a kérdéses piacokon fennálló verseny szerkezetére, valamint azon indokokat, amelyek alapján véleményük szerint jogosultak voltak a bejelentés visszavonására.
- 8 Mivel a Bizottság úgy vélte, hogy a felajánlott kötelezettségvállalás nem elégséges, és hogy a kérdéses összefonódás igenis a 4064/89 rendelet hatálya alá tartozik, valamint hogy az összefonódás közösségi piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban komoly kétségei merültek fel, 2000. február 21-én a 4064/89 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az eljárás megindításáról döntött. Három olyan piacot azonosított, amelyek tekintetében a jogügylet versenyjogi problémákat vetett fel: a „legmagasabb szintű vagy általános internet-hozzáférés”, a világméretű távközlési szolgáltatások, valamint a nemzetközi távbeszélő szolgáltatások piacát.
- 9 Miután a Bizottság a 4064/89 rendelet 11. cikke szerinti információkérésre válaszul bizonyos információkat kézhez kapott, 2000. május 3-án a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 4064/89/EGK tanácsi rendeletben előírt bejelentésekről, határidőkről és meghallgatásokról szóló, 1998. március 1-jei 447/98/EK rendelet ([HL 61., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 284. o.], a továbbiakban: végrehajtási rendelet, amelyet később a 139/2004 rendelet végrehajtásáról szóló, 2000. április 7-i 802/2004/EK rendelet [HL L 133., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 88. o.] hatályon kívül helyezett) 12. cikkének (2) bekezdése értelmében kifogásközlést küldött a bejelentő feleknek, amelyben kifejtette, hogy a tervezett összefonódás a legmagasabb szintű internet-hozzáférés piacán, valamint a multinacionális vállalkozások számára nyújtott világméretű távközlési szolgáltatások piacán a bejelentő felek erőfölényének létrejöttéhez, illetve a WorldCom erőfölényének megerősödéséhez vezetne. A bejelentő felek e kifogásközlésre 2000. május 22-én válaszoltak.

- 10 A lehetséges korrekciós intézkedések vizsgálatára szánt több találkozót követően a bejelentő felek 2000. június 8-i levelükben a 4064/89 rendelet 8. cikkének (2) bekezdése, valamint a végrehajtási rendelet 18. cikkének (2) bekezdése alapján a Sprint internetes tevékenységeinek megszüntetésére vonatkozó kötelezettségvállalást („korrekciós intézkedést”) mutattak be a Bizottságnak.
- 11 2000. június 5-én a Bizottság összehívta a 4064/89 rendelet 19. cikkének értelmében felállított vállalkozások összefonódását vizsgáló tanácsadó bizottság ülését. A bizottság 2000. június 22-én összeült és aznap véleményt nyilvánított.
- 12 2000. június 26-án Mario Monti, a Bizottság versenyügyekért felelős tagja Washingtonba (Amerikai Egyesült Államok) utazott, hogy a Department of Justice (igazságügyi minisztérium, a továbbiakban: DoJ) képviselőivel találkozzon. Egy ottani sajtótájékoztató során kijelentette, hogy a tervezett összefonódás megtiltását fogja ajánlani a Bizottságnak.
- 13 A bejelentő felek 2000. június 27-én két faxüzenetet küldtek a Bizottság részére, amely azokat még ugyanaznap megkapta, és amelyekben a felek formálisan úgy nyilatkoztak, hogy visszavonják egyrészt a 2000. június 8-i kötelezettségvállalásukat, másrészt a 2000. január 11-i bejelentésüket. A második levél a következő nyilatkozatot tartalmazta:

„A feleknek a továbbiakban nem áll szándékukban az összefonódási tervnek a bejelentésben bemutatott formában való megvalósítása. Amennyiben a felek úgy határoznak, hogy tevékenységeiket a jövőben más formában egyesítik, az összefonódásokra vonatkozó hatályos jogszabályoknak megfelelő bejelentést nyújtanak majd be.”

- 14 Ugyanaznap a DoJ hivatalos panaszt terjesztett a District Court of Columbia (Columbia kerületi bírósága) elé a WorldCom és a Sprint ellen, amelyben kérte a felek összeolvadási tervének a Clayton Antitrust Act, 1914 (1914-es Clayton antitröszt törvény) megsértésének megállapítását, valamint hogy a bíróság bocsásson ki e vállalkozások összefonódási megállapodásának megvalósítását megtiltó állandó meghagyást. E panasz alapja azon versenykorlátozó hatás volt, amelyet a megállapodás az internet-gerinchálózati szolgáltatások piacára, valamint számos másik piacra gyakorolt volna.
- 15 Ugyancsak 2000. június 27-én a Sprint saját honlapján sajtóközleményt tett közzé a DoJ által indított bírósági eljárással kapcsolatban, amely a következő szavakkal zárult:

„A Sprint reméli, hogy ezen összefonódásra ésszerű megoldás található. Az összefonódásból a fogyasztók részére létrejövő előnyök túl értékesek lennének ahhoz, hogy lemondjunk róluk.”

- 16 Még ugyanaz nap az ABC News honlapja a következő kommentárt tette közzé:

„[...] a két vállalkozás által közzétett nyilatkozatok láthatóan azt jelzik, hogy nem mondtak le teljesen a tervezett hatalmas méretű, 128 milliárd dollár értékű összefonódásról. Peter Lucht, a WorldCom szóvivője nem kívánta azt mondani, hogy vételi ajánlatukat visszavonták volna. »Az ügy még folyamatban van az amerikai hatóságok előtt«, jelentette ki Lucht.”

- 17 2000. június 28-án a Bizottság meghozta a 2003/790/EK határozatot (COMP/M.1741 MCI WorldCom/Sprint ügy) (HL 2003. L 300., 1. o.; a továbbiakban: a megtámadott határozat), amely többek között a 4064/89 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetetlennek nyilvánította.
- 18 A Bizottság a megtámadott határozat 410. preambulumbekzdésében megállapította, hogy a tervezett összefonódás „vagy az összefonódásból létrejövő jogi személy erőfölényének létrejöttét, vagy az MCI WorldCom [legmagasabb szintű vagy] általános internet-hozzáférés szolgáltatási piacon fennálló erőfölényének megerősödését eredményezné, amelynek következményeként az összefonódásokról szóló rendelet 3. cikke (2) bekezdésének értelmében a világméretű távközlési szolgáltatások piacán fennálló versenyt jelentősen akadályozná”. Ugyanakkor a megtámadott határozat 302. preambulumbekzdésében a Bizottság „úgy döntött, hogy a továbbiakban nem emel kifogást a világméretű távközlési szolgáltatások piacának tekintetében”. A Bizottság a megtámadott határozat 303–315. preambulumbekzdésében pedig visszavonta a nemzetközi távbeszélő szolgáltatások piaccal kapcsolatos kifogásait.
- 19 A megtámadott határozatról a bejelentő feleket még aznap értesítették.
- 20 2000. július 13-án a bejelentő felek sajtóközlemények útján bejelentették, hogy a DoJ kifogásaira tekintettel összeolvadási megállapodásukat megszüntetik.

Eljárás

- 21 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2000. szeptember 27-én nyilvántartásba vett keresetlevelével a felperes megindította a jelen eljárást.

- 22 Az Elsőfokú Bíróság (első tanács) felszólította a felperest, hogy válaszában nyilatkozzon arról, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a T-102/96. sz., Gencor kontra Bizottság ügyben 1999. március 25-én (EBHT 1999., II-753. o.), valamint a T-22/97. sz., Kesko kontra Bizottság ügyben 1999. december 15-én hozott ítéletei (EBHT 1999., II-3775. o.) fényében és a DoJ intézkedését követően az összefonódási tervnek a végleges visszavonására tekintettel fennáll-e még az eljáráshoz fűződő érdeke. A felperes eleget tett e kérésnek, és a Bizottság viszonzásában ugyancsak véleményét nyilvánított e kérdésben.
- 23 Az Elsőfokú Bíróság első tanácsa elnökének 2001. május 16-i végzésével engedélyezte a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozását a felperes kérelmének támogatása végett, a Francia Köztársaság beavatkozását pedig a Bizottság kérelmének támogatása végett.
- 24 2002. július 21-én a WorldCom és egyesült államokbeli leányvállalatainak nagy része a U.S. Bankruptcy Code (amerikai csődkódex) 11. fejezetének értelmében önkéntes átszervezési kérelmet nyújtott be a Bankruptcy Court for the Southern District of New Yorkhoz (a New York-i déli körzet csődbírósága).
- 25 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalának 2002. október 4-i levelében a felperest felszólította, hogy nyilatkozzon az akkori eseményeknek az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban lévő eljárás folytatására gyakorolt esetleges hatásáról, valamint arra, hogy közölje, vajon úgy véli-e, hogy az Elsőfokú Bíróság által a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság, valamint a Kesko kontra Bizottság ítéletben megállapított kritériumok alapján még mindig érdekében áll-e a megtámadott határozat megsemmisítését kérni, valamint különösképpen jelezze, vajon úgy ítéli-e meg, hogy valamelyest még fennáll az esély arra, hogy a megtámadott határozatban a közösségi piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított összefonódást vagy egyéb hasonló jogügyletet megvalósítson a jövőben abban az esetben, ha a megtámadott határozatot a kereseti kérelemnek megfelelően megsemmisítik, valamint hogy nyújtsa be – amint azt a hitelezők elfogadták, és a hatáskörrel rendelkező amerikai bíróság jóváhagyta – a U.S. Bankruptcy Code 11. fejezete alapján szükséges stratégiai tervet (business plan). A felperes e felszólításnak 2002. október 21-i, 2003. május 2-i, 2003. július 9-i, 2003. december 17-i és 2004. március 11-i levelében eleget is tett.

- 26 Mivel az új törvénykezési évtől kezdődően az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele megváltozott, és az előadó bírót a második tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanácsnak osztották ki.
- 27 Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) az előadó bíró jelentése alapján úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az első tárgyalást kifejezetten az elfogadhatóságra, az eljáráshoz fűződő érdekre, valamint a Bizottságnak a megtámadott határozat meghozatalára való hatáskörére vonatkozó kérdések vizsgálatára szánja.
- 28 Az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróságnak a 2004. március 30-án tartott tárgyaláson feltett kérdéseire adott válaszait.

A felek kérelmei

- 29 A felperes – a Németországi Szövetségi Köztársaság támogatásával – azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;

 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

30 A Bizottság – a Francia Köztársaság támogatásával – azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a kereseti kérelmet;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A kereseti kérelem elfogadhatóságáról

A felek érvei

31 Válaszában a felperes először is hangsúlyozza, hogy a bejelentő felek Mario Montinak a 2000. június 26-án tartott sajtótájékoztatón (lásd a fenti 12. pontot) tett kijelentésére válaszul vonták vissza másnap bejelentésüket, és értesítették hivatalosan a Bizottságot, hogy lemondtak a tervezett összefonódás bejelentésének megfelelően történő megvalósításáról. A DoJ-nak a District Court of Columbia előtt ugyanaznap (június 27-én) indított eljárásával kapcsolatban (lásd a fenti 14. pontot) a felperes hangsúlyozza, hogy a 2000. június 28-án hozott megtámadott határozattal ellentétben az előbbinek nem voltak kötelező joghatásai. A felperes véleménye szerint ezért helytelen azt állítani, hogy az összefonódás tervét „a DoJ eljárását követően” vetették volna el.

32 A felperes továbbá fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság ítéletének 41–45. pontjában, valamint ugyancsak a fenti a 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítéletének 57–

67. pontjában leírt kritériumokat figyelembe véve is érdekében áll a megtámadott határozat megsemmisítését kérni. Ezzel kapcsolatban különösképpen kiemeli, hogy a bejelentő felek azután hagytak fel összefonódási tervükkel, amikor kifejezetten világossá vált, hogy a Bizottság ezen ügyletet a közös piaccal összeférhetetlennek fogja nyilvánítani. Az a tény, hogy a Bizottság ezen álláspontja a megtámadott határozat meghozatala előtt nyilvánosságra került, valamint az, hogy a bejelentő felek a határozat alapján annak hivatalos meghozatala előtt cselekedtek ekképpen, nem fosztja meg a felperest a határozat megsemmisítéséhez fűződő érdekétől.

33 A felperes továbbá a Bíróság 294/83. sz., Les Verts kontra Parlament ügyben 1986. április 23-án hozott ítéletének (EBHT 1986., 1339. o.) 23. pontjára utalva a bírói jogvédelemhez való alapvető jogára hivatkozik, amelyet az EK-Szerződés és a 4064/89 rendelet 16. és 21. cikke is tartalmaz. Többek között azt állítja, hogy egy jogközösségben a 4064/89 rendelet alapján a Bizottságra ruházott mérlegelési jogkör hatékony bírói felügyeletét a más bíróságok előtti bírósági eljárások létezése semmiképpen sem befolyásolhatja, annál is inkább, mivel a jelen esetben egyedül a megtámadott határozat képezi a tervezett összefonódás megvalósításának jogi akadályát.

34 Az Elsőfokú Bíróság 2002. október 4-i kérdéseire adott 2002. október 21-én válaszként benyújtott észrevételeiben (lásd a fenti 25. pontot) a felperes lényegében azt állítja, hogy a felperesnek a U.S. Bankruptcy Code 11. fejezetének védelme alá kerülése semmiféle jogkövetkezménnyel nem jár a jelen eljárás folytatására, és a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság, valamint a Kesko kontra Bizottság ítéletben leírt kritériumokra tekintettel még inkább érdekében áll a megtámadott határozat megsemmisítése, mint azelőtt, és különösképpen a szerkezeti túlkapacitásból eredő problémák, a keresletcsökkenés, valamint a távközlési ágazatban 2000 óta felmerült más problémák miatt a korábbinál is több esélye lenne arra, hogy a megtámadott határozatban a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított összefonódást vagy hasonló ügyletet megvalósítson, ha az Elsőfokú Bíróság a kereseti kérelemnek megfelelően megsemmisítené ezt a határozatot.

- 35 A felperes 2003. május 3-i kiegészítő észrevételeiben többek között beszámol arról, hogy a U.S. Bankruptcy Court a közeljövőben jóvá fogja hagyni a végleges átszervezési tervét, és hogy ki akar lépni a U.S. Bankruptcy Code 11. fejezete szerinti eljárásból. Megerősíti, hogy az átszervezési eljárásnak a jelen eljárás gyors lezárására, valamint a kereseti kérelmének helyt adó ítéletből esetlegesen eredő jogokra nem lesz semmiféle következménye.
- 36 A felperes 2003. július 9-i, 2003. december 17-i és 2004. március 11-i kiegészítő észrevételeinek mellékleteként mindegyikhez csatolta a U.S. Bankruptcy Court 2003. július 7-i végzésének másolatát, amely jóváhagyta a U.S. Securities and Exchange Commissionnel (amerikai tőzsdeügyletek bizottsága) kötendő végleges rendezési tervét, valamint ugyanezen bíróság 2003. október 31-i, a felperes 2003. október 21-i átszervezési tervét jóváhagyó végzésének másolatát, valamint e bíróság 2004. február 25-i végzésének másolatát, amely meghosszabbítja azt a határidőt, amely a felperes rendelkezésére áll, hogy eleget tegyen az átszervezési tervében rögzített bizonyos feltételeknek.
- 37 Viszonzásában a Bizottság azzal érvel, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság és a Kesko kontra Bizottság ítéletben az Elsőfokú Bíróság nagy jelentőséget tulajdonított azon ténybeli körülményeknek, amelyek között a kereseti kérelmet benyújtották, valamint azon körülményeknek, amelyek között a tervezett összefonódási tervet visszavonták.
- 38 A felperes hangsúlyozza, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság ítélet 45. pontjában az Elsőfokú Bíróság kijelentette, hogy az összefonódás alapjának megszűnése „önmagában” nem zárja ki a kérdéses határozat jogszerűségének vizsgálatát. Az Elsőfokú Bíróság a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítélet 61–64. pontjában pontosította e megállapítást, és miután megvizsgálta azon indokokat, amelyek miatt a felperes lemondott a tervezett összefonódásról, arra a következtetésre jutott, hogy e lemondás nem önkéntes volt, hanem közvetlenül a megtámadott határozatnak volt tulajdonítható, és ezért a kereseti kérelmet elfogadhatónak kellett nyilvánítani.

- 39 A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy azon indokok, amelyek alapján egyéb körülményekkel összefüggésben a bejelentő felek lemondtak összefonódási tervükről, arra vezethetnek, hogy az Elsőfokú Bíróság megtagadja hatáskörét. Arra hivatkozik, hogy amennyiben a bejelentő felek a megtámadott határozathoz nem kapcsolódó indokok alapján döntöttek így, ebből ésszerűen arra lehet következtetni, hogy a felperesnek nem fűződik megfelelő érdeke az eljárás befejezéséhez, és ezért kereseti kérelmét, mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 40 A jelen ügyben a WorldCom és a Sprint maguk is egyértelműen kijelentették, hogy a megtámadott határozathoz nem kapcsolódó indokok alapján döntöttek úgy, hogy felhagynak összefonódási tervükkel. Nyilatkozatukból valójában az tűnik ki, hogy tervükről csupán a DoJ kifogásai miatt mondtak le. A Bizottság különösen a felperes és a Sprint által 2000. július 13-án nyilvánosságra hozott sajtóközlemény (lásd a fenti 20. pontot) alábbi részletére hivatkozik:

„A [WorldCom és Sprint] társaságok egyetértenek abban, hogy a [DoJ] által végső soron előírt különböző feltételek veszélyeztetnék az összeolvadás pénzügyi előnyeit és azon előnyöket, amelyeket az ügyfelek az összeolvadás révén élvezhetnének. Mivel a [DoJ] kijelentette, hogy a jövő év eleje előtt nem lesz képes az ügyet az összeolvadással kapcsolatos elképzelései alapján bíróság elé vinni, a társaságok úgy döntöttek, hogy nem szolgálna a részvényesek, az ügyfelek és az alkalmazottak javára, ha véget nem érő eljárásba kezdenének.”

- 41 E feltételek mellett a felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy nem a DoJ által a District Court of Columbiához benyújtott panasz volt az összeolvadás visszavonására vonatkozó döntésének oka, mivel e panasznak nem volt kötelező hatása.
- 42 A Bizottság úgy véli, hogy az összeolvadási terv elvetése egyáltalán nem a megtámadott határozat közvetlen következménye volt, és hogy a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítélet a jelen ügyben nem bír jelentőséggel, és ezért a kereseti kérelmet, mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

- 43 A Bizottság egyébként arra hivatkozik, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítélet 55. pontjában az Elsőfokú Bíróság többek között azt a kérdést vetette fel, hogy az összeolvadási terv még mindig időszerű volt-e a keresetlevél benyújtásának időpontjában, annak megállapítása érdekében, hogy a megtámadott határozat megsemmisítéséhez valóban fűződik-e valamely létező és aktuális érdek. Mindemellett a jelen ügyben az összefonódási tervet 2000 júliusában, azaz a keresetlevél beadásának 2000. szeptember 27-i időpontját jóval megelőzően vonták vissza.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 44 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben elfogadható, amennyiben a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ez az érdek feltételezi, hogy e jogi aktus önmagában jogi következményekkel járhat (lásd a Bíróság 53/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1965. o.] 21. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-480/93. és T-483/93. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1995. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2305. o.] 59–60. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-188/99. sz., Euroalliages kontra Bizottság ügyben 2001. június 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1757. o.] 26. pontját), vagy más megfogalmazás szerint, a kereset — eredményét tekintve — az azt indító fél javára szolgálhat (lásd a Bíróság C-174/99. P. sz., Parlament kontra Richard ügyben 2000. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-6189. o.] 33. pontját és a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 21. pontját).
- 45 Az eljárás folytatása tekintetében nélkülözhetetlen feltételek hiányára (a Bíróság 19/85. sz., Grégoire-Foulon kontra Parlament ügyben 1985. november 28-án hozott végzése [EBHT 1985., 3771. o.], a 108/86. sz., D.M. kontra Tanács és ESZSZ ügyben 1987. október 7-én hozott végzése [EBHT 1987., 3933. o.], valamint az Elsőfokú Bíróság T-45/91. sz., Mc Avoy kontra Parlament ügyben 1993. február 18-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-83. o.] 22. pontja) a közösségi bíróság hivatalból hivatkozhat (a Bíróság C-19/93. P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítélete [EBHT 1995., I-3319. o.]).

- 46 A 4064/89 rendelet hatályával kapcsolatosan az Elsőfokú Bíróság a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság ítélet 41–45. pontjában úgy határozott, hogy az olyan vállalkozásnak, amely a tervezett összefonódásnak részese, még azon esetben is érdekében áll a Bizottságnak a jogügyletet a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozata megsemmisítése iránt eljárást indítani, ha ez már akkor sem megvalósítható, amikor az Elsőfokú Bíróság a felperes kérelmének megfelelően határoz, mivel már megszűnt a jogügylet szerződéses alapja. Az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette többek között a határozat megsemmisítésének az EK 233. cikk szerinti jelenlegi és jövőbeni jogkövetkezményeit, valamint a Bizottság által a 4064/89 rendelet alapján elfogadott jogi aktusok jogszerűségének bírósági felülvizsgálata iránti követelményt.
- 47 Ezen elveket alkalmazva a tervezett összefonódással való felhagyás esetére, az Elsőfokú Bíróság a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítéletének 61–65. pontjában hozzátette, hogy amennyiben a kérdéses ügy körülményei arra utalnak, hogy ez a felhagyás nem volt önkéntes, hanem a Bizottság valamely határozatának „közvetlen következménye”, a kérdéses vállalkozásnak még mindig érdekében áll határozatának megsemmisítése iránt eljárást indítani.
- 48 Ellentétben a Bizottság állításával (lásd a fenti 43. pontot) ezen ítélkezési gyakorlatot nem lehet csupán azon esetekre korlátozni, amelyekben az összefonódás elvetése a kereseti kérelemnek az Elsőfokú Bíróság elé terjesztését követően történt. Valójában az említett ítélkezési gyakorlat azon a megfontoláson alapul, hogy az olyan vállalkozás, amely csupán a Bizottság határozatának való megfelelésre törekszik – amelyre köteles –, semmiféleképpen nem veszíti el az e határozat megsemmisítésére irányuló eljáráshoz fűződő érdekét (a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítélet 59. pontja). Ez a kötelezettség, amint az EK 249. cikk (4) bekezdéséből is kitűnik, magához a határozat jellegéhez tartozik. Tehát a keresetlevél benyújtását megelőzően, illetve attól függetlenül is létezik, és az a tény, hogy ezen eljárásnak nincs felfüggesztő hatálya, még inkább alátámasztja az eljárás megindításához fűződő érdekét, amennyiben az összefonódási üggyel felhagytak (a Bíróság 172/83. sz. és 226/83. sz., Hoogovens Groep kontra Bizottság egyesített ügyekben 1985. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2831. o.] 19. pontja).

- 49 A jelen esetben tehát az összefonódás szerződéses alapjának azt követően történt megszűnése, hogy a bejelentő felek elvetették összefonódási tervüket, önmagában nem zárja ki a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálatát.
- 50 A jelen ügyben fennálló esetet mindemellett két szempontból is meg kell különböztetni a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság, valamint a Kesko kontra Bizottság ügytől. Egyrésztől annak ellenére, hogy a Bizottság ezen állítást részben vitatja, a felperes maga is azt állítja, hogy az összefonódási tervvel 2000. június 27-én, vagyis a megtámadott határozat elfogadását megelőzően hagytak fel. Másrésztől a Bizottság fenntartja, hogy ez a felhagyás inkább a DoJ kifogásainak tulajdonítható, mint az ő cselekedetének. Mindkét szempont tekintetében felmerül tehát a kérdés, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott Kesko kontra Bizottság ítéletben meghatározottak értelmében vajon milyen mértékben volt az összeolvadási tervvel való felhagyás a megtámadott határozat közvetlen következménye, illetve a jelen esetben melyek e megkülönböztetésnek a felperes eljárás indításához fűződő érdekére gyakorolt esetleges következményei.
- 51 A két szempont közül az elsőre vonatkozóan emlékeztetni kell, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i levelükben hivatalosan értesítették a Bizottságot, hogy visszavonják bejelentésüket, és hogy „a továbbiakban nem áll szándékukban az összefonódási tervnek a bejelentésben bemutatott formában való megvalósítása”.
- 52 Az Elsőfokú Bíróság először is megállapítja, hogy e nyilatkozatot egyből Mario Monti által 2000. június 26-án a sajtónak tett megjegyzéseit követően tették, amelyekből az derült ki, hogy a tervezett összefonódás megtiltását fogja ajánlani a Bizottságnak, másodszer pedig, hogy ezen nyilatkozat célja egyértelműen azon megtámadott határozat elfogadásának elkerülése volt, amelynek megtárgyalása a 2000. június 28-i bizottsági ülés napirendjén szerepelt.

- 53 A megtámadott határozat 12. preambulumbekzdésében a Bizottság viszont nem volt hajlandó e nyilatkozatot a bejelentett összeolvadási megállapodás formális visszavonásaként értékelni. Ennek megfelelően úgy értékelte, hogy a kérdéses nyilatkozatban foglaltak ellenére hatáskörrel rendelkezik e megállapodás vizsgálátára.
- 54 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy e megfontolások önmagukban elegendők ahhoz, hogy igazolják a felperes érdekét azon határozat megsemmisítéséhez, amelynek ő a címzettje, és amelynek elfogadását hiába próbálta úgy elkerülni, hogy a bejelentett és a határozat tárgyát képező összefonódással formálisan felhagyott. Ezzel kapcsolatban meg kell említeni, hogy a felperes által a megsemmisítés alátámasztására felhozott fő jogalapok egyike arra hivatkozik, hogy a Bizottságnak nem volt hatásköre a határozat meghozatalára a bejelentés 2000. június 27-én történt visszavonását követően.
- 55 Hozzá kell tenni, hogy mindaddig, amíg a megtámadott határozat érvényben van – amelyre a közösségi bíróság általi megsemmisítés pillanatáig fennáll az érvényesség vétele (a Bíróság 11/81. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 1982. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1982., 1251. o.] 17. pontja) –, a felperes akkor sem jogosult jogszerűen a Sprinttel a bejelentésben bemutatott formában és feltételek mellett összeolvadni, ha ez a jövőre nézve újra szándékában állna is.
- 56 Az a tény, hogy a felperesnek nem áll feltétlenül szándékában ezt tenni, vagy hogy talán azt nem valószínű meg a jövőben, e tekintetben tisztán szubjektív körülménynek számít, amelyet az Elsőfokú Bíróság nem vehet figyelembe a felperesnek az olyan jogi aktus megsemmisítése iránti eljárás indításához fűződő érdekének értékelésénél, amely aktus vitathatatlanul az érdekeit befolyásoló, kötelező joghatásokat hozott létre, mivel az jogi helyzetét egyértelműen megváltoztatta (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja, a C-68/94. sz. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1375. o.] 62. pontja; valamint az Elsőfokú Bíróság T-87/96. sz., Assicurazioni Generali és Unicredito kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-203. o.] 37. pontja, és a T-125/97. sz. és T-127/97. sz., Coca-Cola kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1733. o.] 77. pontja).

- 57 Meg kell állapítani tehát, hogy a felperesnek még akkor is elegendő érdeke fűződik a megtámadott határozat megsemmisítése iránti eljárás lefolytatásához, ha – ahogyan azt állítja – az e határozat meghozatala előtti napon valóban felhagyott a kérdéses összefonódási üggyellett.
- 58 A fenti 50. pontban említett két szempont közül a másodikra vonatkozóan valóban igaz, hogy a bejelentés formális visszavonása és a bejelentő felek által az összefonódási megállapodásnak „a „bejelentésben bemutatott formában” való elvetéséről” szóló, a Bizottság összefonódás-ellenőrzési munkacsoportjának brüsszeli titkárságához faxüzenet formájában 2000. június 27-én 17 óra 25 perckor érkezett nyilatkozata (lásd a kereset 3. mellékletét, 185. o.) napra és — az időeltolódásra tekintettel — majdnem órára egybeesik a DoJ beadványának a District Court of Columbiához való benyújtásáról 2000. június 27-én délelőtt Washingtonban történt bejelentésének idejével (lásd az ellenkérelem 1. és 11. mellékletét). Ezen túlmenően, ahogy azt a bejelentő felek is elismerik (lásd a fenti 40. pontban idézett 2000. július 13-i sajtóközleményt), az összefonódási tervükkel véglegesen a DoJ District Court of Columbia előtt indított eljárás következtében hagytak fel.
- 59 Mindemellett még ha feltételezzük is, hogy a DoJ kifogásai meghatározóak voltak a bejelentő felek azon döntésében, hogy a kérdéses összefonódással felhagynak, ettől még – ahogy arra a felperes jogosan hivatkozik – jelenleg a megtámadott határozat képezi az összefonódás megvalósításának egyetlen aktuális és konkrét jogi akadályát, amennyiben a bejelentő felek esetleg megint úgy döntenének, hogy a bejelentés szerinti formában és feltételek mellett valósítják meg az összeolvadást, mivel a DoJ-nak a District Court of Columbia előtt indított eljárása nem jutott el odáig, hogy e bíróság tiltó meghagyást hozzon, és mivel ezen eljárást a DoJ 2000. július 13-án saját elhatározásából megszüntette.
- 60 Ezen túlmenően az sem kizárható, hogy amennyiben a Bizottság nem hozta volna meg a megtámadott határozatot, a bejelentő felek a District Court of Columbia előtti eljárásban a védekezést választották volna.

- 61 E körülmények között és tekintettel azon alapelvre, amely szerint a jogközösségben a jogszerűség tiszteletben tartását megfelelően biztosítani kell (a Bíróság C-496/99. P. sz., Bizottság kontra CAS Succhi di Frutta ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3801. o.] 63. pontja), az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügy nem tér el a fenti 22. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság, illetve a Kesko kontra Bizottság ügytől ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság a felperes érdekének a kereseti kérelem beadásakor történő értékelése tekintetében másféle megoldást tartson indokoltnak.
- 62 Ami ezen érdekek a kereseti kérelem benyújtását követően való fenntartását esetlegesen befolyásoló körülményeket illeti, az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a felperes által 2002. október 21-én, 2003. május 2-án, 2003. július 9-én, 2003. december 17-én, illetve 2004. március 11-én benyújtott észrevételei arra engednek következtetni, hogy annak a bíróság által felügyelt átszervezése jó úton halad.
- 63 Egyébiránt anélkül, hogy a Bizottság ennek ellentmondott volna, a felperes észrevételeiben megerősítette és a tárgyaláson is megismételte, hogy tevékenységi köre a keresetlevél benyújtása óta változatlan maradt, és hogy még mindig alkalmas a megtámadott határozatban a közös piaccal ellentétesnek nyilvánított jogügylethez hasonló típusú összefonódás megvalósítására.
- 64 Az Elsőfokú Bíróság ezért úgy ítéli meg, a felperesnek elegendő érdeke fűződik a jelen eljárás lefolytatásához.

A Bizottságnak a megtámadott határozat meghozatalához való hatásköréről

- 65 A felperes észrevételeinek alátámasztásaképpen lényegében két, a Bizottságnak a megtámadott határozat meghozatalához való hatáskörének hiányára vonatkozó joggalra hivatkozik.

- 66 Az első, két részre osztható jogalappal a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem volt jogosult a megtámadott határozat elfogadására, mivel a kérdéses összefonódási terv nem volt közösségi léptékű, sem az eljárás elindításának időpontjában (első rész), sem a körülmények lényeges módosítását követően, a határozat meghozatalának időpontjában (második rész).
- 67 A második jogalappal a felperes fenntartja, hogy a Bizottság nem volt jogosult a megtámadott határozat elfogadására, miután a bejelentő felek bejelentésüket hivatalosan visszavonták, és értesítették a Bizottságot, hogy felhagynak az összefonódásnak a bejelentésben bemutatott formájában való megvalósításával.
- 68 Az Elsőfokú Bíróság először e második, a Bizottság határozathozatali hatáskörének a bejelentés visszavonását és az összefonódásnak a bejelentésben felvázolt formájában való megvalósításával való felhagyását követően előállt hiányára vonatkozó jogalapot vizsgálja meg.

A felek érvei

- 69 A német kormány által támogatott felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság a 2000. június 28-i megtámadott határozat meghozatalával túllépte hatáskörét, miközben a bejelentő felek 2000. június 27-én hivatalosan visszavonták bejelentésüket és tájékoztatták a Bizottságot arról, hogy nem áll szándékukban az összefonódási tervnek a bejelentésben bemutatott formában való megvalósítása, valamint arról, hogy amennyiben úgy határoznak, hogy tevékenységeiket a jövőben más formában egyesítik, az összefonódásokra vonatkozó hatályos jogszabályoknak megfelelő bejelentést nyújtanak majd be.

- 70 Arra vonatkozóan, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 12. preambulumbekzdésében többek között azzal a körülménnyel indokolta hatásköre fennállását, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i nyilatkozata nem minősül a bejelentés tárgyát képező, 1999. október 4-i összeolvadási megállapodás formális visszavonásának, a felperes azt állítja, hogy ez az értelmezés mesterkélts és ellentmond az említett közlemény ésszerű olvasatának. A bejelentő felek azon sajtóközleményeivel kapcsolatosan, amelyekre a Bizottság ellenkérelmében hivatkozik azon elméletének alátámasztásaképpen, hogy a felek nem hagytak fel az összeolvadási terv bejelentett formában történő megvalósításával (lásd a fenti 15., 16. és 20. pontot), a megtámadott határozat semmiféle utalást nem tartalmaz arra nézve, hogy a Bizottság értékelésében ezeket figyelembe vette volna. Mindenesetre e közlemények egyáltalán nem mondanak ellent a bejelentő felek által a Bizottságnak 2000. június 27-én megküldött nyilatkozatnak.
- 71 Ezen túlmenően a felperes azt állítja, a Bizottság ésszerűtlenül, aránytalanul és a saját közigazgatási gyakorlatával ellentétesen, tehát a bizalomvédelem elvének megsértésével járt el, amikor úgy értékelte, hogy az összefonódási tervet csak úgy lehet visszavonni, hogy a felek hivatalosan megszüntetik az összeolvadási megállapodást (a Bíróság 344/85. sz., Ferriere San Carlo kontra Bizottság ügyben 1987. november 12-én hozott ítélete [EBHT 1988., 4435. o.]; a 129/87. sz. Fingruth-ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 6121. o.] 14–16. pontja és a 14/88. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1989. november 14-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 3677. o.] 28–31. pontja). A felperes álláspontja szerint 2000. június 27-i nyilatkozatukat követően a bejelentő felek jogosan számíthattak rá, hogy a Bizottság korábbi, nagyjából másik húsz ügyben nyilvánosságra hozott közigazgatási gyakorlatának megfelelően nem hoz érdemi határozatot a bejelentett összefonódásról.
- 72 A Bizottság álláspontja szerint a bejelentés egyszerű visszavonása nem elegendő ahhoz, hogy a 4064/89 rendelet alapján fennálló hatásköre megszűnjék. A Bizottság hatásköre szerinte csupán akkor szűnhet meg, ha a bejelentő felek összefonódási tervükkel is felhagynak.
- 73 A 4064/89 rendeletnek úgy a szelleméből, mint a szövegéből, valamint többek között 9. és 17. preambulumbekzdéséből, illetve 2. cikkének (2) bekezdéséből, 4. cikkéből, 7. cikkének (1) és (5) bekezdéséből, valamint 8. cikkének (4) bekezdéséből és

11. cikkéből az következik, hogy a Bizottság hatásköre nem korlátozódik csupán a bejelentett jogügyletekre, mivel a bejelentés csupán olyan eszköz, amely elősegíti a Bizottság azon hatáskörének gyakorlását, amellyel minden esetben rendelkezik, és amely nem kizárólagosan a felek szándékától függ (az Elsőfokú Bíróság T-3/93. sz., Air France kontra Bizottság ügyben 1994. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-121. o.] 53. pontja). Ezért a Bizottság úgy ítéli meg, hogy mivel az összefonódásokat mindenféle előzetes bejelentéstől függetlenül ellenőrzi, az összefonódási terv résztvevői bejelentésük visszavonásával csak akkor vonhatják el a Bizottság e hatáskörét, ha egyúttal a tervükkel is felhagynak. E tekintetben a bejelentés visszavonása ezen felül azzal is járhat, hogy a bejelentő felek a 4064/89 rendelet 14. cikke alapján bírsággal sújthatók, ha csak nem hagynak fel az összefonódás megvalósításával.

74 A jelen ügyben nyilvánvaló, hogy 2000. június 28-án a bejelentő felek komolyan bíztak abban, hogy a tervezett összefonódás még megvalósítható. Ez az előző napon általuk kiadott sajtóközleményből is kiderül (lásd a fenti 15. és 16. pontot). Ezzel kapcsolatban a Bizottság hangsúlyozza, hogy amennyiben valóban olyan fontos döntés született volna, mint az összefonódással való felhagyás, a felek nem késlekedtek volna annak bejelentésével. A Bizottsághoz intézett 2000. június 27-i nyilatkozatuk tehát nem volt teljesen őszinte, és azt nem kell komolyan venni, különösen azért nem, mert a bejelentő felek az összefonódás tervével való felhagyás szándékát az amerikai felügyeleti hatóságoknak egészen 2000. július 13-ig nem jelezték (lásd a fenti 20. pontot). A Bizottság ebből arra következtet, hogy a megtámadott határozat meghozatala időpontjában az összefonódási terv még időszzerű volt.

75 A korábbi közigazgatási gyakorlatával kapcsolatosan a Bizottság megjegyzi, hogy a felperes által hivatkozott összes ügyben a bejelentett ügyleteket azelőtt szüntették meg, hogy a Bizottság ezen ügyeket lezárta volna. Ezen ügyek közül egyikben sem tartotta volna kielégítőnek a bejelentés egyszerű visszavonását. Éppen ellenkezőleg, két esetben kitarzott amellet, hogy a felek nyújtsanak be olyan, az összefonódási tervvel való tényleges felhagyást igazoló bizonyítékokat, amelyeket a résztvevő felek önként nem nyújtottak be. A jelen ügyben pedig a bejelentő felek nem nyújtottak be egyetlen olyan dokumentumot vagy bizonyítékot sem, amely alátámaszthatta volna azon állításukat, hogy összefonódási tervüket a továbbiakban nem szándékozzák véghezvinni.

- 76 Mindenesetre a Bizottság visszautasítja azon álláspontot, hogy az egyedi döntésekből álló közigazgatási gyakorlata jogos bizalmat alapozhasson meg. Szerinte e bizalomnak legalább valamilyen általános érvényű közlésre kell alapulnia. Továbbá úgy véli, hogy a józan ész alapján néhány korábbi határozatban követett gyakorlattól való eltérés önmagában nem tekinthető ésszerűtlen és aránytalan magatartásnak.
- 77 Viszonzásában a Bizottság végül arra hivatkozik, hogy a fenti 71. pontban hivatkozott Ferriere San Carlo kontra Bizottság ítélet és a Fingruth-ítélet a jelen esetben nem bír jelentőséggel. E két ítélet joghézag fennállását állapította meg a közösségi jogalkotásban, amelyet az érintett közösségi intézmény állandó közigazgatási gyakorlattal hidalt át. A jelen esetben a 4066/89 rendeletben nem áll fenn semmiféle joghézag, és a felperes valójában arra az állítólagos jogos bizalomra hivatkozik, hogy a Bizottság nem fogja gyakorolni azon hatáskörét, amelyet e rendelet ruház rá.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 78 Először is meg kell állapítani a fenti 13. pontban idézett 2000. június 27-i levél hatályát, amelynek értelmében a bejelentő felek 2000. január 11-i bejelentésüket formálisan visszavonták, és értesítették a Bizottságot, hogy „a továbbiakban nem áll szándékukban az összefonódási tervnek a bejelentésben bemutatott formában való megvalósítása”.
- 79 Amint magából a közlemény szövegéből is kiderül – ellentétben azzal, amit a felperes ezen eljárásban állít –, az elvileg nem a WorldCom és a Sprint közötti bármilyen összefonódási terv gondolatának teljes elvetésére vonatkozott, hanem csupán az összefonódási tervnek „a bejelentésben bemutatott formában” való megvalósításával való felhagyásra. Annak lehetőségét, hogy a felek „tevékenységüket

a jövőben más formában egyesítik” egyébként ugyanezen levélben, még ha csak feltevés formájában is („[i]nsofar as” — „[p]our autant que”- „[a]mennyiben), kifejezetten jelezték. A fenti 15. pontban idézett Sprint-sajtóközlemény és a WorldCom szóvivőjének a fenti 16. pontban idézett ugyanaznap tett nyilatkozata ugyancsak megerősíti, hogy a bejelentő felek a DoJ és a Bizottság kifogásai ellenére ekkor még mindig reménykedtek abban, hogy valamilyen formában egyesíteni tudják tevékenységüket. Valójában a bejelentő felek csupán a fenti 40. pontban idézett 2000. július 13-i sajtóközleményben jelentették be nyilvánosan, hogy az összefonódási tervükkel véglegesen felhagytak.

80 A jelen jogalap következképpen azt a kérdést veti fel, vajon a jelen eset körülményei között a 4064/89 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján a Bizottságnak volt-e hatásköre arra, hogy a „bejelentett összefonódást” a közösségi piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítsa, miközben a bejelentő felek anélkül, hogy formálisan felhagytak volna összefonódási tervükkel, hivatalosan kijelentették, hogy visszavonják bejelentésüket és a továbbiakban nem áll szándékukban az összefonódási tervnek a bejelentésben bemutatott formában való megvalósítása, miközben fenntartják annak lehetőségét, hogy tevékenységeiket a jövőben más formában egyesítik.

81 Ezzel kapcsolatban először is hangsúlyozni kell, hogy minden más, e felek között elméletileg megvalósítható összefonódási ügyletet kizárva a kérdéses összefonódási terv az volt, amelyet a WorldCom és a Sprint által 1999. október 4-én aláírt összeolvadási megállapodásban a bejelentésben bemutatott formában pontosan meghatároztak és körülírtak.

82 Tekintettel a bejelentésben meghatározott formában leírt tervre, a bejelentő feleknek a Bizottság előtti képviselőjére jogosult ügyvédek által aláírt 2000. június 27-i nyilatkozata csak úgy értelmezhető, mint amely megszüntette a 4064/89 rendelet 4. cikke alapján megkötött és bejelentett megállapodást és összeolvadási tervet.

- 83 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat 12. preambulumbekkezdésében meghatározott, a bejelentés visszavonása és az 1999. október 4-én aláírt összeolvadási megállapodás visszavonása között felállított megkülönböztetés túlzottan formalisztikus, sőt mesterkélt.
- 84 Egyrészt e megkülönböztetés nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i levele nemcsak a bejelentés visszavonásáról, hanem az összefonódási tervnek „a bejelentésben bemutatott formában való megvalósításáról”, vagyis az 1999. október 4-i összeolvadási megállapodás elvetéséről is szólt.
- 85 Másrészt e megkülönböztetés figyelmen kívül hagyja a visszavonás hatályát, amely szükségszerűen befolyásolja magának az összeolvadási megállapodásnak a hatékonyságát, sőt esetleg annak érvényességét is. Ezzel kapcsolatban a Bizottság azon következtetése, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i levele „nem minősült az összeolvadási megállapodás formális visszavonásának”, nem következik logikusan a bejelentő felek azon állításából, hogy a „továbbiakban nem áll szándékukban [az említett megállapodás] megvalósítása”.
- 86 Egyébiránt a Bizottság által azon, a megtámadott határozat 12. preambulumbekkezdésében hivatkozott körülmény, hogy a bejelentő felek fenntartották annak lehetőségét, miszerint tevékenységeiket a jövőben más formában egyesítik, a megtámadott határozat elfogadása időpontjában nem volt releváns annak meghatározása tekintetében, hogy vajon létezett-e a felek által megvalósítható érvényes összeolvadási megállapodás, amelynek ellenőrzését a Bizottság elvégezhetné volna.
- 87 Végül ez a körülmény inkább aláássa, mint alátámasztja a Bizottság feltevését, mivel rámutat arra, hogy a bejelentő felek úgy ítélték meg, miszerint az összeolvadásra vonatkozóan új döntést kellett hozni ahhoz, hogy a tervbe vett összefonódást a jövőben esetleg megvalósíthassák.

- 88 Ellenkérelmében a Bizottság mindeközben azt kifogásolja, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i nyilatkozatukban „nem volt[ak] őszint[ék]” és ezért azt „nem kell teljesen komolyan venni”.
- 89 A Bizottság azon kifogása tekintetében, hogy a bejelentő felek összefonódási tervükről ekkor még nem mondtak le véglegesen (lásd a fenti 79. pontot), e kifogás megalapozott, ám irreleváns. Valójában ahhoz, hogy a 4064/89 rendelet értelmében két vállalkozás között *per se* érvényes összefonódási megállapodás álljon fenn (vagy továbbra is fennmaradjon), nem elégséges, hogy egyesülni szándékoznak (vagy továbbra is fenntartják összeolvadási szándékukat). A Bizottság hatáskörét nem lehet egyszerűen a felek szubjektív szándékára alapozni. Amint azt a fenti rendelet 4. cikke is kifejti, e hatáskör fennállása az összefonódási „megállapodás megkötés[étől]” függ. Ugyanúgy, ahogy a Bizottság a 4064/89 rendelet alapján nem rendelkezik határozathozatali hatáskörrel ilyen megállapodás megkötését megelőzően, hatásköre haladéktalanul meg is szűnik, amikor ezt a megállapodást megszüntetik, még akkor is, ha az érintett vállalkozások a megállapodás „más formában” való megkötése céljából továbbra is tárgyalásokat folytatnak.
- 90 A Bizottságnak különösen azon kifogása tekintetében, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i hivatalos nyilatkozatuk tartalma ellenére 1999. október 4-i összeolvadási megállapodásukat titokban hatályban tartották, meg kell állapítani, hogy e kifogása releváns lehetne, ám azt nem erősíti meg semmiféle jogilag megfelelően értékelhető bizonyíték. Különösen a Sprint fent hivatkozott sajtóközleményében, vagy a WorldCom szóvivőjének 2000. június 27-i nyilatkozataiban ezt semmi sem támasztja alá, még ha azt feltételezzük is, hogy a Bizottságnak olyan dokumentumokba is betekintése volt, amelyeket a megtámadott határozatban nem említett meg.
- 91 A fentiekből következik, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i levelére tekintettel a fenti 80. pont összefoglalása és a fenti 82–86. pontban kifejtett értelmezés szerint a Bizottságnak fel kellett volna ismernie, hogy a 4064/89 rendelet 4. cikke értelmében vett összefonódási „megállapodás” híján nem rendelkezett többé hatáskörrel a fenti rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján a „bejelentett összefonódást” a közösségi piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat meghozatalára.

- 92 A Bizottság által a jelen eljárás keretében felhozott egyik érv sem kérdőjelezi meg ezt az értékelést.
- 93 Ahogyan a Bizottság az Air France kontra Bizottság ítélet 53. pontjára hivatkozva a fenti 73. pontban helyesen állította, hatásköre nem korlátozódik csupán a bejelentett jogügyletekre, mivel a bejelentés csupán olyan eszköz, amely elősegíti a Bizottság azon hatáskörének gyakorlását, amellyel minden esetben rendelkezik, és amely nem kizárólagosan a felek szándékától függ.
- 94 Ezzel kapcsolatban el kell utasítani a német kormány azon érvelését, hogy a 4064/89 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján csak akkor lehet összeegyeztethetlenséget megállapító határozatot hozni, amennyiben az elméletileg be nem jelentett összefonódást már megvalósították, és a fenti rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében meghatározott, összefonódás megszüntetését szolgáló intézkedések szükségesnek bizonyulnak. Ezen értelmezés ellentétes a 4064/89 rendeletnek mind szellemével, mind szövegével, és különösképpen annak 14. cikke (2) bekezdésének c) pontjával.
- 95 Mindemellett a Bizottság vizsgálata során köteles figyelembe venni a fennálló jogi és ténybeli hátteret, és különösképpen a be nem jelentett, összefonódást megvalósító megállapodás konkrét rendelkezései alapján intézkedni (lásd, analógia útján, a Bizottságnak a be nem jelentett versenykorlátozó megállapodások hivatalból lefolytatott vizsgálata tekintetében az Elsőfokú Bíróság T-16/98. sz., Wirtschaftsvereinigung Stahl és társai kontra Bizottság ügyben 2001. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1217. o.] 32–33. pontját).
- 96 Ezért, még ha igaz is, hogy az összefonódási megállapodás résztvevői bejelentésük visszavonásával a Bizottságot nem foszthatják meg hatáskörétől, e hatáskörének gyakorlása közben köteles a tényleges összefonódási ügyletről határozni, és nem pedig – ahogyan azt a jelen ügyben tette – a bejelentés visszavonását és az összefonódás eredetileg tervezett formában való elvetését követően a felek azon bizonytalan szándékáról dönteni, hogy tevékenységeiket a jövőben más formában egyesítik.

- 97 Egyébiránt a Bizottság nem alapozhatja értékelését olyan megállapodás rendelkezéseire, amelynek megvalósításával való felhagyásról a felek formálisan nyilatkoztak, anélkül hogy ne állna fenn annak veszélye, hogy olyan mérlegelési hibát vét, amelynek lényeges kihatása lehet a valójában érintett összefonódással kapcsolatos értékelésére.
- 98 A jelen ügyben a bejelentő feleknek a Bizottsághoz intézett 2000. június 27-i nyilatkozata legalábbis sejteni engedte, hogy a felek a bejelentett összeolvadási megállapodás tekintetében bizonyos módosításokat szándékoznak végrehajtani, mielőtt a tervezett összefonódás esetleg „más formában” létrejönne a jövőben, és hogy ez a megállapodás a továbbiakban nem tükrözte közös szándékukat. Ebből következően a Bizottságnak a bejelentett megállapodás rendelkezéseinek megtámadott határozatban kifejtett értékelése szükségszerűen figyelmen kívül hagyja a bejelentő felek által a jövőre nézve esetlegesen tervezett új összefonódás hatályát.
- 99 E hibának lényeges kihatása lehetett volna a Bizottságnak a megtámadott határozatban az összefonódással kapcsolatosan kifejtett értékelésére. Amennyiben a Bizottság figyelembe vette volna a kérdéses felek által esetlegesen más formában tervbe vett összefonódás tényleges hatályát, nem kizárt, hogy máshogy értékelt volna ezt az ügyletet, és úgy határozott volna, hogy az összefonódás nem összeegyeztethetetlen a közösségi piaccal (lásd, analógia útján, a fenti 95. pontban hivatkozott Wirtschaftsvereinigung Stahl és társai kontra Bizottság ítélet 45. pontját).
- 100 Ennek keretében azt is meg kell jegyezni, hogy azon értékelési hibák, amelyeket a Bizottság elkövetett, amikor a jelen ügyben ilyen módon járt el, könnyen elkerülhetőek lettek volna. Különösképpen, mivel nem állt fenn semmiféle kötelező határidő, amely olyan kockázatos határozat sietős meghozatalára szorította volna, mint a megtámadott határozat.

- 101 Ahogy a megtámadott határozat 11. preambulumbekkezdéséből kitűnik, a Bizottság úgy vélte, hogy a határozat meghozatalának végső határideje, amelynek leteltével az összeolvadást a 4064/89 rendelet 10. cikkének (6) bekezdése alapján úgy kellett volna tekinteni, hogy azt a közösségi piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánították, 2000. július 12-én szerdán járt le. Ellenkérelmében a Bizottság egyébiránt előadta, hogy hetente egyszer, rendszerint szerdán tart bizottsági ülést, és a 4064/89 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozatokat a nagyobb átláthatóság érdekében szinte rendszeresen szóbeli eljárás keretében fogadják el, és szabály szerint a 4064/89 rendelet 10. cikkének (3) bekezdésében előírt határidő lejártát megelőző utolsó előtti ülés során szokták a határozattervezetet előterjeszteni, annak érdekében, hogy amennyiben a bizottsági testület tagjainak nagy része ellenezné az első változatot, a testület még véleményt tudjon formálni a módosított szövegről.
- 102 Tehát amennyiben a bejelentő felek 2000. június 27-i nyilatkozatának hatályával vagy őszinteségével kapcsolatban kétségei merültek volna fel, a Bizottságnak 2000. június 28-a szerdai ülésén alkalma lett volna a megtámadott határozat alaki elfogadását 2000. július 5-ére vagy 2000. július 12-ére szerdára halasztani, és időközben a 4064/89 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése alapján a bejelentő felekhez információkéréssel fordulni, illetve azt adott esetben a 11. cikk (5) bekezdése alapján határozatával előírni.
- 103 Ezen túlmenően, a 4064/89 rendelet 10. cikkének (4) bekezdése szerint az ugyanezen cikk (3) bekezdésében meghatározott, a 8. cikk (3) bekezdésében rögzített, összeegyeztethetlenségről szóló határozat hozatalára nyitva álló négy hónapos végső határidőt kivételesen fel lehet függeszteni, ha — olyan körülmények miatt, amelyekért az összefonódásban érintett vállalkozások egyike felelős — a Bizottságnak a 11. cikk szerinti határozattal információt kellett kérnie. A végrehajtási rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) és d) pontja szerint e körülmények többek között akkor állnak fenn, amikor azon információkat, amelyeket a 4064/89/EGK rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerint a Bizottság az e rendelet 11. cikke szerinti bejelentő felek egyikétől kért, a Bizottság által meghatározott határidőn belül nem vagy hiányosan nyújtották be, és a bejelentő felek elmulasztották tájékoztatni a Bizottságot a bejelentésben szereplő tényekben bekövetkezett jelentős változásokról.

- 104 A jelen ügyben a Bizottságnak formai bizonyítékok alátámasztásával lehetősége volt arra, hogy megbizonyosodjék az összeolvadási megállapodás visszavonásának vagy az azzal való felhagyásnak a valóságáról, és maga is beismeri, hogy ezt a múltban legalább két másik összefonódási ügylet kapcsán meg is tette (lásd az alábbi 111. pontot), amennyiben úgy ítélte volna meg, hogy az eljárás lezárásához a bejelentő felek 2000. június 27-i nyilatkozata tekintetében nem rendelkezett elegendő információval.
- 105 A Bizottság arra sem hivatkozhat, hogy a bejelentő felek 2000. június 27-i nyilatkozata helytelen vagy félrevezető felhasználásának megakadályozása miatt volt szükség a Bizottság cselekvésére.
- 106 Különösen nem volt oka attól tartani, hogy a bejelentő felek a bejelentés visszavonását követően a 4064/89 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében meghatározott tilalmat szándékosan megsértik, és összefonódási tervüket akár a bejelentett, akár más formában életbe léptetik. Amint azt a felperes és a német kormány állítja, a bejelentő felek ezt csak úgy tudták volna megvalósítani, ha a 4064/89 rendelet 14. cikke (2) bekezdése b) pontjában meghatározott bírságok kiszabásának teszik ki magukat, amelyek összege a teljes forgalmuk 10%-át is elérheti. E bírságok ugyanolyan visszatartó erejűek, mint a rendelet 14. cikke (2) bekezdése c) pontjában rögzített bírságok, amelyeket abban az esetben lehet kiszabni, ha a vállalkozások a 8. cikk (3) bekezdése alapján határozattal a közös piaccal összegegyeztetetlennek nyilvánított összefonódást valósítanak meg.
- 107 A fentiek összességét figyelembe véve meg kell állapítani: azzal, hogy a Bizottság meghozta a megtámadott határozatot, miközben a bejelentő felek hivatalosan visszavonták bejelentésüket, és arról értesítették, hogy a bejelentésben bemutatott formájú összefonódással felhagytak, a Bizottság túllépte a 4064/89 rendelet alapján fennálló hatáskörének határait.

- 108 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság hatáskörrel rendelkezett a megtámadott határozat meghozatalára, ahogyan azt a bejelentés visszavonása és az összeolvadási megállapodás visszavonása közötti különbségtételből kiindulva állítja, meg kell állapítani, hogy a Bizottság ezzel nem várt módon eltávolodott a saját nyilvánosság előtt ismertté tett állandó közigazgatási gyakorlatától. Ezzel kapcsolatban a felperes nagyjából másik húsz ügyet idéz, amelyekben a Bizottság arról tett bizonyosságot, hogy az összefonódási ügyvel kapcsolatos eljárások érdemi döntés hozatala nélkül való lezárása tekintetében a bejelentésnek az érdekelt felek általi egyszerű visszavonásával is megelégszik.
- 109 Abból, hogy a Bizottság a IV/M.608 Ericsson/Ascom (HL 1995. C 292., 8. o.) és a IV/M.680 Kvaerner/Amec (HL 1996. C 8., 4. o.) ügyben csupán az „összefonódási ügylet bejelentésének visszavonása” közleményt hozta nyilvánosságra, kitűnik, hogy a Bizottság határozat hozatala nélkül még ugyanaz nap zárta le ezen ügyeket, amikor a bejelentő felek a tudomására hozták, hogy „felfüggesztették a bejelentett összefonódás megvalósítását” és „ezért a bejelentés visszavonásáról döntöttek”.
- 110 Egyébiránt, számos másik ügyben [IV/M.208 Scott/Mölnlycke ügy, IV/M.238 Siemens/Philips Kabel ügy, IV/M.388 Unilever France/Ortiz Miko ügy; IV/M.418 Tractebel/Distrigaz ügy; IV/M.494 Colonia/Lefac/KMK-CCI ügy; IV/M.562 Swis-sair/Sabena ügy; IV/M.592 RWE-DEA/Enichem Augusta ügy; IV/M.805 Telecom-2 ügy; IV/M.852 BASF/Shell ügy; IV/M.888 Metallgesellschaft/AG ügy; IV/M.892 Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann ügy; IV/M.905 Schweizer Rück/SAFR ügy; IV/M.948 Watt AG ügy; IV/M.974 Bertelsmann/Burda-Host ügy; IV/M.1010 Artémis/Worms & Cie ügy; IV/M.1047 Wienerberger/Cremer & Breuer (HL 1998. C 93., 23. o.) ügy; IV/M.1246 LHZ/Carl Zeiss (HL 1998. C 384., 9. o.) ügy; IV/M.1277 BLG Container/Maersk/Sea-Land Service (HL 1998. C290., 3. o.) ügy; IV/M.1321 Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV (HL 1998. C 382., 3. o.) ügy; IV/M.1431 Ahlström/Kvaerner (HL 1999. C 263., 3. o.) ügy; IV/M.1447 Deutsche Post/Trans-o-flex (HL 1999. C 130., 9. o.) ügy; IV/M.1609 Elf/Saga ügy; IV/M.1703 Phelps Dodge/Asarco (HL 1999. C 313., 7. o.) ügy; COMP/M.2117 Aker Maritime/Kvaerner (HL 2001. C 9., 5. o.) ügy és COMP/M.1829 HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United Biscuits ügy], a Hivatalos Lapban megjelent közlemény, illetve az eljárás lezárását bejelentő sajtóközlemény csak annak

feltüntetésére szorítkozik, hogy „a bejelentő felek arról értesítették a Bizottságot, hogy visszavonják bejelentésüket” anélkül, hogy a tervnek, illetve magának az összefonódási megállapodásnak a sorsára valamilyen utalást tettek volna. A kérdéses nyilvános dokumentumok ilyen megfogalmazásával a Bizottság szükségszerűen azt a képzetet keltette az érdekelt körökben, hogy a bejelentés visszavonása gyakorlatban számára az összefonódási tervvel való felhagyásnak felelt meg, még ha a valóságos közigazgatási gyakorlat ettől el is tért.

111 Ezzel kapcsolatban a Bizottság ellenkérelmében két ügyre hivatkozott [IV/1328 KLM/Martinair (HL 1999. C 162., 7. o.) ügy és IV/M.1412 Hutchison Whampoa/RMPM/ECT (HL 1999. C 256., 5. o.) ügy], amelyekben állítása szerint kitarított amellett, hogy mivel a résztvevő felek nem nyújtottak be maguktól az összefonódási terv tényleges elvetését igazoló bizonyítékokat, a felek nyújtsák be az ezt igazoló dokumentumokat mielőtt ügyüket lezárná. Mindenesetre e két ügynek a Hivatalos Lapban illetve a sajtóközleményben nyilvánosságra hozott részletei tekintetében a Bizottság ezen állhatatosságának semmi nyoma nincs. A Bizottság nem ad magyarázatot arra, hogy a jelen ügyben miért nem járt el hasonlóan, ehelyett a bejelentés visszavonásának másnapján sietősen tiltó határozatot hozott.

112 Ilyen körülmények között a Bizottság korábban nyilvánosságra hozott közigazgatási gyakorlatának megfelelően és ellenkező értelmű jelzéseinek hiányában a bejelentő felek jogszerűen számíthattak arra, hogy 2000. június 27-i nyilatkozatuk elégséges az akta lezárásához. Ellentétben az ezzel kapcsolatban a Bizottság által állítottakkal, a Bíróság ítélkezési gyakorlata megerősíti, hogy a hatályos szabályozást nem sértő, és a mérlegelési jogkör gyakorlását nem érintő egyszerű közigazgatási gyakorlat vagy túrés megalapozhatja az érdekeltek jogos bizalmát anélkül, hogy ennek valamely általános érvényű közleményre kellene alapulnia (a Bíróság 84/85. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1987. október 1-jén hozott ítélete [EBHT 1987., 3765. o.], a fenti 71. pontban idézett Ferriere San Carlo kontra Bizottság ügyben és a Fingruth-ügyben hozott ítélet; és a Bíróság elnökének a C-152/88. R. sz., Sofrimport kontra Bizottság ügyben 1988. június 10-én hozott végzése [EBHT 1988., 2931. o.]).

- 113 Az Elsőfokú Bíróság ezért úgy ítéli meg, hogy a Bizottság legalábbis megsértette a bejelentő felek jogos bizalmát azzal, hogy a megtámadott határozatot úgy hozta meg, hogy előzőleg nem értesítette őket, hogy közleményüket nem tartotta elegendőnek, és hogy emiatt szándékában állt a 4064/89 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján határozatot hozni, hacsak az említett felek nem szolgáltatnak neki haladéktalanul formai bizonyítékot az összeolvadási megállapodás visszavonásáról.
- 114 A fentiekből következik, hogy a második jogalap megalapozott. Következésképpen a megtámadott határozatot a felperes kereseti kérelmének megfelelően meg kell semmisíteni anélkül, hogy szükség lenne a felperes által keresetének alátámasztására felhozott egyéb jogalapokról és észrevételekről határozni.

A költségekről

- 115 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 116 Mindemellett az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 4. §-a első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetetlennek nyilvánító, 2000. június 28-i 2003/790/EK bizottsági határozatot (COMP/M.1741 MCI WorldCom/Sprint ügy) (HL 2003. L 300., 1. o.) megsemmisíti.**
- 2) Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot a saját és az MCI, Inc. költségei viselésére kötelezi.**
- 3) A Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság maguk viselik költségeiket.**

Pirrung

Meij

Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. szeptember 28-i nyilvános ülésen.

H. Jung

J. Pirrung

hivatalvezető

elnök